

Wyrok z dnia 22 listopada 2002 r.

III RN 81/02

Przepis art. 139 ust. 2 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz.U. Nr 27, poz. 298 ze zm.) ustala jedynie podmiot, który zwalnia z zawodowej służby wojskowej żołnierza odmawiającego podjęcia służby w Biurze Ochrony Rządu. Do rozwiązania z takim żołnierzem zawodowym stosunku służbowego mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.), w szczególności jej art. 78 ust. 2, zgodnie z którym zwolnienie ze służby musi być poprzedzone wypowiedzeniem.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Zbigniew Myszka (sprawozdawca), Maria Tyszel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2002 r. sprawy ze skargi Janusza S. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 sierpnia 2001 r. [...] w przedmiocie zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, na skutek rewizji nadzwyczajnej Rzecznika Praw Obywatelskich [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2002 r. [...]

u c h y ł i ł zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 sierpnia 2001 r. [...] oraz z dnia 29 czerwca 2001 [....].

U z a s a d n i e n i e

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 23 stycznia 2002 r. oddalił skargę Janusza S. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 sierpnia 2001 r. o zwolnieniu go z zawodowej służby wojskowej z dniem 31 sierpnia 2001 r. i przeniesieniu do rezerwy. Skarżący, będący żołnierzem zawodowym pełniącym zawodową służbę wojskową w [...] Biurze Ochrony Rządu, w

dniu 27 kwietnia 2001 r. złożył oświadczenie, w którym nie wyraził zgody na przekształcenie dotychczasowego stosunku służbowego żołnierza zawodowego w stosunek służbowy funkcjonariusza. Dyrektor Departamentu Kadr MON pismem z dnia 21 czerwca 2001 r. poinformował o braku możliwości „służbowego wykorzystania” Janusza S., który nie przeszedł do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej za jego zgodą. W tych okolicznościach sprawy Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją w dniu 29 czerwca 2001 r. zwolnił Janusza S. z zawodowej służby wojskowej z dniem 31 sierpnia 2001 r. i przeniósł go do rezerwy. Jako podstawę prawną wydania tej decyzji Minister wskazał art. 139 ust. 2 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz.U. Nr 27, poz. 298), art. 90 ust. 2 w związku z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.) i § 155 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 grudnia 1996 r. w sprawie służby wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 1997 r. Nr 7, poz. 38 ze zm.) i art. 149 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia 2 sierpnia 2001 r. utrzymał w mocy decyzję z dnia 29 czerwca 2001 r. o zwolnieniu Janusza S. z zawodowej służby wojskowej i przeniesieniu go do rezerwy.

Rozpoznając skargę Naczelny Sąd Administracyjny zwrócił uwagę, że ustawą z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz.U. Nr 27, poz. 298) dokonano „swoistego” przekształcenia dotychczasowej Jednostki Wojskowej [...] - Biuro Ochrony Rządu w formację - Biuro Ochrony Rządu, która została podporządkowana Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji na mocy ustawy z dnia 22 grudnia 1999 r. o czasowym podporządkowaniu niektórych jednostek wojskowych (Dz.U. z 2000 r. Nr 2, poz. 6 ze zm.). Pozostałe jednostki wojskowe podporządkowane wówczas Ministrowi były likwidowane do dnia 31 grudnia 2001 r. W wyniku tego przekształcenia żołnierze zawodowi, pełniący służbę w Jednostce Wojskowej [...] - Biuro Ochrony Rządu w dniu wejścia w życie ustawy o BOR, stawali się z mocy prawa funkcjonariuszami Biura Ochrony Rządu, chyba że w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie tej ustawy złożyli pisemne oświadczenia, że nie wyrażają na to zgody (art. 139 ust. 1). Żołnierze zawodowi odmawiający wyrażenia takiej zgody mogli przejść do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej za jego zgodą. Natomiast minister właściwy do spraw wewnętrznych zwalniał ze służby tych żołnierzy zawodowych,

k którzy nie podjęli służby w Biurze Ochrony Rządu i nie przeszli do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej (art.139 ust. 2 ustawy o BOR).

Oceniając stan prawny, Naczelny Sąd Administracyjny nie miał wątpliwości, że żołnierze zawodowi pełniący służbę w jednostce Wojskowej [...] - BOR, składający w określonym terminie oświadczenie o odmowie przejścia do formacji BOR, nadal zachowywali status żołnierzy zawodowych, ponieważ ustawa o BOR nie zawierała żadnych odmiennych regulacji dotyczących ich sytuacji prawnej, poza art. 139 ust. 2, nakazującym ich zwolnienie z zawodowej służby wojskowej. Stanowisko takie pośrednio potwierdza art. 139 ust. 3 pkt 2 ustawy o BOR, stanowiący, że żołnierzom JW. [...] - BOR, którzy podjęli służbę funkcjonariuszy w BOR, nie przysługiwały należności w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej. Jednakże utrzymanie statusu prawnego żołnierzy zawodowych przez żołnierzy „dawnego” BOR odmawiających przejścia do „nowego” BOR - „nie stanowi dostatecznego uzasadnienia wniosku, iż w sytuacji określonej w art. 139 ust. 1 i 2 ustawy o BOR należy wypowiedzieć im stosunek służbowy na podstawie art. 78 ust. 2 pkt 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. W świetle regulacji prawnych zawartych w ustawie o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (rozdział 6), dotyczących zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, wypowiedzenie stosunku służbowego przez organ wojskowy z pewnością nie jest podstawowym sposobem zwolnienia ze służby. Zwolnienie żołnierza ze służby w przypadkach określonych w tej ustawie jest z reguły zwolnieniem ‘natychmiastowym’ w tym sensie, że pozostaje w ścisłym związku czasowym ze zdarzeniem, stanowiącym jego uzasadnienie”. Skutki takiego „natychmiastowego” zwolnienia łagodzą przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (jednolity tekst: Dz.U. z 1992 r. Nr 5, poz. 18 ze zm.) przyznające żołnierzom prawo do uposażenia i innych świadczeń przez pewien czas po zwolnieniu ze służby (art. 18).

Zakres zastosowania wypowiedzenia stosunków służby żołnierzy zawodowych został dokładnie ustalony przez wyczerpujące, ustawowe wskazanie jego przesłanek (art. 78 ust. 2 pkt 1-3 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych), ale nie mieszczą się w nich okoliczności, o których mowa w art. 139 ust. 2 ustawy o BOR. Bezpośrednią przyczyną zwolnienia ze służby na podstawie art. 139 ust. 2 ustawy o BOR jest złożenie przez żołnierza „starego” BOR w odpowiednim terminie pisemnego oświadczenia o odmowie podjęcia służby w nowej formacji, co nie pozwala stwierdzić, że żołnierza zwalnia się wyłącznie z powodu rozformowania (likwi-

dacji) „starego” BOR, który funkcjonuje jako przekształcona formacja. Nie było przeto obiektywnych przeszkód w dalszym pełnieniu służby przez dotychczasowych żołnierzy zawodowych „starego” BOR, którzy z mocy prawa mogli zostać funkcjonariuszami „nowego” BOR. W konkluzji swoich rozważań Naczelny Sąd Administracyjny uznał, iż „zawarte w ustawie o BOR unormowania dotyczące zwolnienia ze służby żołnierzy JW [...] BOR mają charakter wyjątkowy w stosunku do zasad generalnych, wynikających z ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, wprowadzającą nadzwyczajną podstawę zwolnienia w stosunku do żołnierzy, którzy z własnej woli nie objęli stanowiska funkcjonariusza w nowej formacji BOR i nie zostali przejęci do dyspozycji MON. Potraktowanie okoliczności określonej w art. 139 ust. 2 ustawy o BOR jako nadzwyczajnej (co oznacza nieprzewidzianej w ustawie o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych) podstawy zwolnienia żołnierza ze służby stoi w sprzeczności z żądaniem zastosowania w takim przypadku wypowiedzenia stosunku służbowego. Tylko bowiem, gdyby brak zgody żołnierza na zmianę z mocy prawa jego statusu na status funkcjonariusza BOR dałoby się uznać za jedną z okoliczności, o których mowa w art. 78 ust. 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, wnioskowanie o konieczności dokonania z tego powodu wypowiedzenia byłoby prawidłowe”. Powyższe prowadziło do oddalenia skargi.

W rewizji nadzwyczajnej Rzecznik Praw Obywatelskich zarzucił rażące naruszenie art. 139 ust. 2 ustawy o BOR, art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, a także art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, domagając się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej wskazano, że ustawa o BOR wywarła „skutek prawny w postaci likwidacji Jednostki Wojskowej [...] BOR”. W jej miejsce utworzono Biuro Ochrony Rządu. W przypadku likwidacji jednostki wojskowej lub zmniejszenia jej stanu osobowego zwolnienie żołnierza zawodowego ze służby wojskowej musi być poprzedzone obligatoryjnym wypowiedzeniem (art. 78 ust. 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych). Zwolnienie niepoprzedzone wypowiedzeniem „nie nosi znamion czynności prawnej”, a jest tylko „zdarzeniem prawnym następującym ex lege w ostatnim dniu okresu wypowiedzenia”. Oznacza to, że zwolnienie ze służby w trybie art. 139 ust. 2 ustawy o BOR nie jest autonomicznym sposobem rozwiązania stosunku służby żołnierza zawodowego ani samoistnym zdarzeniem prawnym prowadzącym do ustania stosunku służby wojskowej. Unormowanie zawarte w art. 139

ust. 2 ustawy o BOR ma charakter wyjątkowy jedynie w stosunku do art. 74 ust. 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Jest to zatem wyłącznie norma kompetencyjna, określająca Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji jako podmiot uprawniony do zwolnienia z zawodowej służby wojskowej żołnierza odmawiającego podjęcia służby w charakterze funkcjonariusza Biura Ochrony Rządu, która - będąc *lex specialis* - wyłącza kompetencję Ministra Obrony Narodowej jako organu generalnie właściwego do zwalniania żołnierzy zawodowych ze służby wojskowej. Rozwiązanie BOR, wcześniej będącego jednostką wojskową, przez zastąpienie go nową jednostką organizacyjną, jakkolwiek pod tą samą nazwą, stanowi przeszkodę w dalszym pełnieniu służby wojskowej, gdyż „wojskowy stosunek służbowy nie może być kontynuowany w formie cywilnego stosunku służbowego”. W konsekwencji zaskarżony wyrok narusza również konstytucyjną zasadę równości obywatelskiej (art. 32 ust. 1 Konstytucji), która nie dopuszcza dyskryminowania żołnierza zawodowego zwalnianego ze służby „wskutek odmowy podjęcia dalszej służby jako funkcjonariusz w porównaniu z żołnierzami zawodowymi zwalnianymi na skutek rozwiązania jednostki wojskowej lub przeprowadzaną redukcją wojska”. Dlatego w rozpoznawanej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, zwłaszcza w części dotyczącej obowiązku wypowiedzenia stosunku służbowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok rażąco narusza wskazane w niej przepisy prawa materialnego. Na wstępie warto podkreślić, że utworzenie Biura Ochrony Rządu nastąpiło na podstawie przepisów ustawy o dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu. Doszło do powstania nowej, jednolitej, umundurowanej, uzbrojonej formacji podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji (art. 1 ust. 1 ustawy), będącej inną formacją niż dotychczasowa struktura wojskowa - Jednostka Wojskowa [...] - Biuro Ochrony Rządu, początkowo podlegała Ministrowi Obrony Narodowej, a następnie podporządkowana ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w celu jej restrukturyzacji na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 22 grudnia 1999 r. o czasowym podporządkowaniu niektórych jednostek wojskowych. Proces utworzenia nowej ustrojowej niewojskowej formacji pod nazwą Biuro Ochrony Rządu był zatem bezpodstawnie postrzegany przez Naczelną

Sąd Administracyjny (w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku), jako „swoiste przekształcenie” dotychczasowej jednostki Wojskowej [...] - Biuro Ochrony Rządu w „formację Biuro Ochrony Rządu”. Tymczasem przekształcenie formacji wojskowej w niewojskową, połączone z zasadniczą zmianą statusu prawnego służby w tych jednostkach (możliwość przekształcenia wojskowego stosunku służby w służbowy stosunek funkcjonariusza BOR jedynie za zgodą żołnierza zawodowego) przesądzało o zupełnie nowym kształcie ustrojowym i służbowym Biura Ochrony Rządu. Proces taki polegał na ustawowym rozformowaniu Jednostki Wojskowej [...] - Biuro Ochrony Rządu, co nastąpiło w drodze likwidacji tej struktury wojskowej i powstania nowej niewojskowej formacji Biura Ochrony Rządu na podstawie przepisów ustawowej pragmatyki służbowej (ustawy o BOR) odrębnej od pragmatyki wojskowej żołnierzy zawodowych. Warto zauważyć, że niewojskowa formacja - Biuro Ochrony Rządu nie została nazwana w ustawie o BOR sukcesorem prawnym Jednostki Wojskowej [...] - Biura Ochrony Rządu, przeto ta Jednostka Wojskowa podlegała formalnej likwidacji do dnia 31 grudnia 2001 r. w trybie art. 144 ust. 1 ustawy o BOR. Trzeba tu sygnalizować, że również żołnierze zawodowi innych likwidowanych jednostek wojskowych, z którymi do dnia 31 grudnia 2001 r. nie rozwiązano stosunku służbowego, przechodzili do dyspozycji ministra właściwego do spraw wewnętrznych, bądź mogli przejść do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej za jego zgodą, a minister właściwy do spraw wewnętrznych był uprawniony do zwolnienia z zawodowej służby wojskowej tych żołnierzy, którzy w terminie określonym w ust. 1 nie przeszli do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej (art. 146 ustawy o BOR). Oparte na tym ostatnim przepisie rozumienie zwolnienia z zawodowej służby wojskowej jest zbieżne z przewidzianym w art. 139 ust. 1 zdaniu drugim ustawy o BOR uprawnieniem ministra właściwego do spraw wewnętrznych do zwolnienia ze służby żołnierzy zawodowych pełniących w dniu wejścia w życie ustawy o BOR służbę w Jednostce Wojskowej [...] - Biuro Ochrony Rządu, którzy nie podjęli służby w BOR lub nie przeszli do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej za jego zgodą. I nie mogło być tu mowy o zwalnianiu ich z zawodowej służby wojskowej w nieokreślonym ustawowo terminie, ale w trybie i terminie określonym w art. 78 ust. 2 pkt 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Zgodnie z art. 139 ust. 1 ustawy o BOR, żołnierze zawodowi pełniący w dniu wejścia w życie ustawy służbę w Jednostce Wojskowej [...] - Biuro Ochrony Rządu stawali się z mocy prawa funkcjonariuszami BOR, chyba że w terminie 30 dni od dnia

wejścia w życie ustawy złożyli pisemne oświadczenie, że nie wyrażają na to zgody. Żołnierze zawodowi, którzy odmówili wyrażenia takiej zgody, nadal zachowywali swój dotychczasowy status służbowy żołnierzy zawodowych i mogli przejść do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej za jego zgodą. Natomiast minister właściwy do spraw wewnętrznych zwalniał ze służby zawodowej tych żołnierzy zawodowych, którzy nie podjęli służby w BOR lub nie przeszli do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej (art. 139 ust. 2 zdanie drugie ustawy o BOR). Poza tą ostatnią regulacją ustawy o BOR, upoważniającą ministra właściwego do spraw wewnętrznych do zwolnienia żołnierza zawodowego z zawodowej służby wojskowej, nie wprowadzono w tej ustawie żadnych innych zmian dotyczących sytuacji prawnej żołnierzy zawodowych. Jest to zatem regulacja szczególna, która podlega wykładni ścisłej. Wskazuje ona wyłącznie na ministra właściwego do spraw wewnętrznych jako na inny - niż właściwy organ wojskowy - podmiot uprawniony do zwolnienia ze służby wojskowej żołnierza zawodowego w przypadkach, gdy żołnierz nie wyraził zgody na zmianę swojego statusu służbowego żołnierza zawodowego (Jednostki Wojskowej [...] Biuro Ochrony Rządu) na status funkcjonariusza formacji niewojskowej Biura Ochrony Rządu i nie przeszedł do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej za zgodą tego Ministra. Powyższe oznacza, że przepis art. 139 ust. 2 zdanie drugie ustawy o BOR wyłączał w takich przypadkach jedynie stosowanie art. 74 ust. 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, który przewiduje, iż żołnierzy zawodowych z zawodowej służby wojskowej zwalnia Minister Obrony Narodowej lub określony przez niego organ wojskowy. Natomiast nie ma jakiegokolwiek uzasadnienia stanowisko, że ta wyjątkowa regulacja normatywna jakoby wyłączała stosowanie także dalszych przepisów ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, albowiem stanowiłoby to niedopuszczalną wykładnię rozszerzającą unormowania o charakterze *lex specialis* zawartego w art. 139 ust. 2 zdaniu drugim ustawy o BOR.

Dopuszczona przez ustawodawcę odmowa wyrażenia zgody przez żołnierza zawodowego na objęcie z mocy prawa statusu funkcjonariusza niewojskowej formacji Biura Ochrony Rządu (art. 139 ust. 1 ustawy o BOR) jest uprawnieniem żołnierza zawodowego, który nie zgodził się na przekształcenie swojego statusu prawnego żołnierza zawodowego w związku z rozformowaniem (likwidacją) Jednostki Wojskowej [...] - BOR i utworzeniem nowej niewojskowej formacji Biura Ochrony Rządu. Tego rodzaju zasadnicza zmiana ustrojowa służby w Biurze Ochrony Rządu powinna być postrzegana jako powodująca zwolnienie żołnierza zawodowego z przyczyn do-

tyczących zawodowej służby wojskowej, a nie z przyczyn dotyczących żołnierza zawodowego, który odmawia wyrażenia zgody „na stanie się z mocy prawa” funkcjonariuszem niewojskowej formacji Biura Ochrony Rządu także dlatego, że przepisy ustawy o BOR nie dają podstaw do badania motywów odmowy wyrażenia tej zgody. Godzi się wyraźnie podkreślić, że - wbrew stanowisku Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartemu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - przepis art. 139 ust. 1 ustawy o BOR wcale nie gwarantuje „nienaruszalności dotychczasowych stosunków służbowych, przewidując, że żołnierze dotychczasowego BOR-u stają się z mocy prawa funkcjonariuszami ‘nowego’ BOR-u”, ponieważ status żołnierza zawodowego jest ustrojowo odmienny od statusu funkcjonariusza formacji niewojskowej, a niewojskowa formacja BOR-u nie została ustawowo wskazana jako następca prawny wojskowej formacji BOR-u. Wprawdzie zatem żołnierze zawodowi „z własnej woli nie objęli stanowiska funkcjonariusza w nowej formacji BOR”, jednakże niewyrażenie takiej zgody pozostawało w związku z rozformowaniem Jednostki Wojskowej [...] - BOR i utworzeniem nowej niewojskowej formacji Biura Ochrony Rządu.

Ustawa o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (podobnie zresztą jak i ustawa o BOR) posługuje się tylko jednym tytułem ustania stosunku służbowego żołnierza zawodowego, jakim jest zwolnienie z zawodowej służby wojskowej (rozdział 6 ustawy), tyle że następuje ono wskutek enumeratywnie określonych w ustawie zdarzeń prawnych o różnej charakterystyce prawnej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w powiększonym składzie siedmiu sędziów, z dnia 18 lutego 2002 r., OSA 9/01, Wokanda 2002 r. nr 7-8, s. 62). Zwolnienie żołnierza z zawodowej służby wojskowej wymaga zatem wskazania ustawowej podstawy zwolnienia (jego trybu), a ponadto także daty zakończenia stosunku służby. Oznacza to, że zwolnienie żołnierza z zawodowej służby wojskowej bez wskazania trybu i daty ustania stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej stanowi rażące naruszenie przepisów prawa o zwalnianiu żołnierzy zawodowych z tej służby. Powyższe prowadzi do wniosku, że uprawnienie ministra właściwego do spraw wewnętrznych do zwolnienia ze służby wojskowej żołnierzy zawodowych, którzy nie podjęli służby w BOR lub nie przeszli do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej, o którym stanowi art. 139 ust. 2 zdanie drugie ustawy o BOR, nie jest samoistnym tytułem prowadzącym do zakończenia stosunku zawodowej służby wojskowej, albowiem norma ta wskazuje wprawdzie, że okoliczności w niej określone prowadzą do zwolnienia ze służby

tych żołnierzy zawodowych, ale nie określa ani trybu zwolnienia, ani nie wyznacza daty ustania stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej.

Powyższe rozważania wskazują, iż Rzecznik Praw Obywatelskich trafnie ocenił „kompetencyjną” zawartość normatywną przepisu art. 139 ust. 2 zdanie drugie ustawy o BOR, który przenosi na ministra właściwego do spraw wewnętrznych jedynie uprawnienia do zwalniania żołnierzy zawodowych w sytuacjach, gdy nie podjęli służby w BOR lub nie przeszli do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej. Równocześnie brak jest jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, że poddana analizie norma prawna mogłaby stanowić uzasadnienie do zwolnienia „natychmiastowego”, jak zdaje się sugerować Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, bądź do zwolnienia „szybkiego”, jako to na rozprawie przed Sądem Najwyższym określił pełnomocnik Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Jeżeli bowiem Jednostka Wojskowa [...] - Biuro Ochrony Rządu została rozformowana, bo przestała istnieć jako formacja wojskowa i nie było możliwości wyznaczenia pełniących w niej służbę żołnierzy zawodowych na inne wojskowe stanowiska służbowe, to wystąpiła sytuacja określona w art. 78 ust. 2 pkt 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, która uprawniała ministra właściwego do spraw wewnętrznych do dokonania wypowiedzenia stosunku służbowego żołnierzowi zawodowemu tej Jednostki Wojskowej, który nie podjął służby w niewojskowej formacji BOR lub nie został przejęty do dyspozycji Ministra Obrony Narodowej. W takich okolicznościach sprawy, konstytucyjna zasada równości obywatelskiej (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) jedynie wzmacnia dokonaną wykładnię przepisów art. 139 ust. 2 zdania drugiego ustawy o BOR oraz art. 78 ust. 2 pkt 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====